

Switchen van baan binnen de uitvaartbranche | Verhalen achter de beweging op de arbeidsmarkt

'Ander werk kun je ook dichtbij vinden'

'Ik wil iets héél anders doen!' Een gedachte die voor veel mensen vast herkenbaar is. Toch hoeft een carrièreswitch geen stap te zijn naar buiten. Vijf uitvaartprofessionals over de draai die zij hebben gemaakt binnen de branche.

Cijfers over het aantal mensen dat van baan verandert binnen de uitvaartbranche ontbreken, maar praktijkvoorbeelden zijn er genoeg. Wie een carrièreswitch overweegt, moet volgens loopbaandeskundigen vooral zicht krijgen op wat diegene écht belangrijk vindt. Is dit duidelijk? Dan komt iemand in een oriënterend gesprek sneller tot de kern. Ook adviseren experts om gebruik te maken van het eigen netwerk. Vraag niet om een baan, maar leg uit wat je wilt. Op die manier denken mensen mee en is de kans groter dat zij bedrijven of personen kennen die interessant zijn én tot een introductie bereid zijn.

Foto: Dennis Dekker

Esther Mostert

Woorddienstbegeleider

vaartsector. Een uitvaartcollega vond dat ik 'te betrokken' was. Die opmerking raakte mij. Hoezo? Als een naaste van mij overlijdt, wil ik juist iemand die betrokken is! Dankzij mijn betrokkenheid kan ik beter invoelen wat er wordt bedoeld, meebewegen en aanvoelen wat een familie nodig heeft. Waarom gaf een kerkelijke uitvaart weinig voldoening? Ik besloot na te gaan waar ik als uitvaartbegeleider wél energie van kreeg. Door dit om te keren, werd helder wat ik wilde: mensen helpen bij het vormgeven van een afscheid. Troost geven en het ongemak weghalen, zodat mensen kunnen ademen en het afscheid minder beladen wordt. Ik schreef altijd al

∴ 'Ik besloot na te gaan waar
∴ ik als uitvaartbegeleider
∴ wél energie van kreeg'

veel, zoals op LinkedIn, en weet dat ik goed kan weergeven wat wordt gevoeld. Door te delen waar ik mee bezig was, kwamen steeds meer andere, inhoudelijke vragen op mijn pad. Een collega-uitvaartondernemer vroeg of ik twee zussen wilde interviewen om het levensverhaal van hun moeder te schrijven. Na een artikel in de lokale krant waarin ik mijzelf 'uitvaartschrijver' noemde, werd ik benaderd door een vrouw die vroeg of ik haar wilde helpen bij het afscheid van haar man. Via die uitvaart kwam ik binnen bij Dela als woorddienstbegeleider. Het fijne is dat een uitvaartverzorgster van Dela niet verantwoordelijk is voor de inhoudelijke begeleiding, dus we zitten niet in elkaars vaarwater. Toen ik begon in de uitvaartbranche zag ik alles zwart-wit: ik werk als uitvaartbegeleider en anders verlaat ik de branche. Nu weet ik dat er zoveel meer op de menukaart staat! Het is zonde als mensen de branche verlaten zonder die mogelijkheden te hebben onderzocht. In mijn ogen zijn twee zaken belangrijk om dit te voorkomen: zorgen voor een uitlaatklep en oog hebben voor zelfzorg. Ik heb ervaren dat het 'not done' is als je zegt zelf ook voldoening uit je werk te willen halen. Het draait toch immers om de familie en niet om jou?! Maar juist door hardop uit te spreken dat je je werk soms zwaar of moeilijk vindt, geef je het ruimte en hoef je het niet weg te stoppen. Als uitvaartbegeleider ben je niet ongeschikt als je twee weken na de uitvaart nog met de overledene in je hoofd zit. Je mag geraakt worden en hoeft jezelf niet weg te cijferen; je bent ook mens."

Na het afronden van mijn uitvaartopleiding ging ik vol enthousiasme aan de slag als freelance uitvaartbegeleider. Als zzp'er kreeg ik een kijkje in verschillende keukens. Ik merkte dat vooral kleinere uitvaartondernemers wilden dat ik hun stempel op het werk drukte. Dat deed ik, maar raakte daarmee ook een deel van mijn eigenheid en creativiteit kwijt. Ik kwam erachter dat de laatste verzorging minder bij mij paste. Ook de verantwoordelijkheid voor een uitvaart drukte zwaar op mijn schouders. Bij zomerse hitte zat ik niet rustig op een terras, maar dacht continu aan wat de temperatuur met het lichaam van de overledene zou doen. Ik was verward; waarom begon dit werk steeds meer te wringen? Mijn omgeving adviseerde om voor mijzelf te beginnen, maar dat voelde niet goed. Ik wilde niet constant 'aan' staan. Blijkbaar was ik niet geschikt voor dit werk. Ik richtte mij weer op de mindfulnesstrainingen die ik al gaf vóór mijn werk in de uit-

Switchen van baan binnen de uitvaartbranche | Verhalen achter de beweging op de arbeidsmarkt

Foto: Jacqueline Dersjant

Richard Krist

Zelfstandig uitvaartondernemer

Ik lag met een hernia op de bank toen de eigenaar van een natuursteenbedrijf in Meppel, en vader van mijn buurvrouw, aanbeldde: 'Wil je solliciteren bij de vestiging in Steenwijk?' Ik was

verbaasd. Ik had geen enkele ervaring in de uitvaart, maar hij zag mij het werk doen. 'Je bent creatief, pragmatisch en door je werk als vestigingsmanager, bij een uitzendbureau en sportzaak, gewend om met mensen te werken.' Nu ben ik gezegend met het zelfvertrouwen van Pippi Langkous; ik heb het nog nooit

‘Ik ben gezegend met het zelfvertrouwen van Pippi Langkous’

gedaan, dus ik denk dat ik het kan!'. Ik besloot te solliciteren en werd aangenomen. Het ontwerpen van monumenten en gedenksteden beviel goed. Ik help graag mensen, maakt niet uit in welke situatie. Dus toen na vier jaar het bedrijf stopte, besloot ik als zelfstandig ondernemer verder te gaan. Ik verdiende goed, maar had tijd over en zocht werk dat ik goed kon combineren. Dus reageerde ik op een functie als chauffeur/verzorgster bij een lokale uitvaartonderneming. Ik leerde de achterkant van het werk als uitvaartbegeleider beter kennen en bouwde ondertussen ook een netwerk op. Monuta benaderde

mij; of ik als uitvaartbegeleider aan de slag wilde. Het werk paste als een jas, al bleef ik wel kritisch; waarom linksaf gaan omdat Monuta dit voorschrijft als rechtsaf beter past bij de familie? Ook het ontbreken van een opbaarruimte in de buurt vond ik een gebrek aan service. Mijn oog viel op twee monumentale panden in Steenwijk en ik

besloot een businessplan te schrijven. Het plan werd positief ontvangen, maar er werd niet doorgepakt. Toen de gelegenheid zich voordeed, besloot ik het zelf te doen. Ik opende een eigen afscheidshuis en ging aan de slag als zelfstandig uitvaartondernemer. Als ik vragen had, kon ik terecht bij een collega-freelance ondernemer. Toen ik voor het eerst inkooprijzen zag, was ik verrast hoe groot de marges soms zijn en dacht echt dat er ergens een addertje verstopt zat. Als startend ondernemer moet je wel een goede buffer hebben, omdat de betalingstermijnen van leveranciers een stuk korter zijn dan die ik hanteer voor mijn klanten."

Foto: PR

Marian Kwakkel

Uitvaartondersteuner

'Kan ik nog een kopje koffie voor u inschenken?' was het enige contact dat ik had met de familie van een overledene. Niet dat ik mij te goed voelde voor het werk van medewerker uitvaartcentrum, maar ik miste écht contact. Ik besloot de uitvaartopleiding bij Meander

te doen. Tijdens mijn stage kwam ik tot een verrassende ontdekking; niet het regelen van een uitvaart, maar het verzorgen van een overledene paste bij mij. Dat ik kan bijdragen aan het allerlaatste moment dat iemand er voor nabestaanden nog is, voelt enorm waardevol. Soms lijkt de verzorging bijna een metamorfose. Zeker als iemand is overleden na een lang ziekbed of ongeval.

‘Ik krijg regelmatig de vraag wanneer ik aan de slag ga als uitvaartbegeleider’

Als nabestaanden hun dierbare zien en zeggen: 'Die lok, precies hoe papa altijd zijn haar droeg!', voel ik sterk hoe betekenisvol mijn werk is. Het contact met nabestaanden duurt niet lang, maar is wel echt; voor even zitten we in dezelfde 'bubbel'. Wel moet je stevig in je schoenen staan als je dit werk doet. Soms krijg ik te maken met extreme situaties, bijvoorbeeld na een zelfdoding, of is het werk vies vanwege ontlasting of braken van een overledene. Toch maakt juist zo'n verzorging een groot verschil. Het voelt fijn om alles gedaan te kunnen hebben om iemand zo goed mogelijk thuis

te brengen bij nabestaanden. Hoewel ik overtuigd ben van mijn keuze, krijg ik in de praktijk regelmatig de vraag wanneer ik aan de slag ga als uitvaartbegeleider. Alsof mijn werk als uitvaartondersteuner een tussenstation is. In mijn optiek draagt iedereen die betrokken is bij de uitvaart, bij aan het afscheid. Dat ik na de laatste verzorging ook even afscheid van de nabestaanden

kan nemen, voelt voor mij als een waardevol moment. Net of de kleine cirkel van het contact dat wij hadden dan rond is. Soms zijn de kleinste details heel belangrijk voor nabestaanden. Details die een verzorgster niet kan kennen. Het is fijn die toch te kunnen toevoegen. Het geeft rust te weten dat de familie tevreden is. Ik vind mijn werk het mooiste werk dat er is. In de toekomst hoop ik mijn dienstverlening te kunnen verbreden. Hoe mooi zou het zijn als ik mijn werk als verzorgster zou kunnen combineren met het werk als uitvaartassistent?!"

Switchen van baan binnen de uitvaartbranche | Verhalen achter de beweging op de arbeidsmarkt

Foto: Totaalfotografie

Joanne van Kallen

Freelance uitvaartbegeleider

Na 21 jaar werken als uitvaartbegeleider bij een grote uitvaartorganisatie realiseerde ik mij dat ik dat werktempo niet tot aan mijn pensioen zou kunnen volhouden. Rustmomenten

zijn in loondienst lastig in te plannen. Hoe leuk ook, niet weten wat ik op een dag ging doen zou mij gaan opbreken. Aan ander werk binnen de branche dacht ik niet. Een studie psychologie? Een eigen massagepraktijk? Ideeën genoeg, maar alles viel af omdat het qua tijd of financiën niet haalbaar was. Toen sprak ik een collega die voor

‘Mijn eigen tijd kunnen indelen, meer ruimte voor een familie hebben’

zichzelf was begonnen. Ze zag er zo goed uit! ‘Ik werk hard, maar vind het leuk en heb meer regie. Er is genoeg werk’, vertelde ze. Dat gaf mij het zetje om serieus die mogelijkheid te onderzoeken. Tot dan toe had ik de heilige overtuiging dat de concurrentie moordend was. Wat ook hielp was dat ik een jaar eerder een verjaardagskalender had getekend en verkocht. Spelenderwijs heb ik ontdekt hoe makkelijk zaken als ondernemen en netwerken mij afgingen. Ik genoot ervan iets van mijzelf aan mensen te geven. Ik besloot mijzelf als freelance uitvaartbegeleider aan te bieden bij een detachingsbedrijf, een grote uitvaartorganisatie en een oud-collega met een eigen

onderneming. Alle drie hadden ze werk voor mij! Ik koos ervoor om aan de slag te gaan via de oud-collega. Het contract van een half jaar dat ik kreeg, gaf voldoende tijd om te ontdekken of het zelfstandig ondernemerschap bij mij paste. Al gauw kreeg ik ook eigen opdrachten en merkte dat mensen terugkwamen. Mijn eigen tijd

kunnen indelen, meer ruimte voor een familie hebben, dat geeft zoveel rust. In januari ging mijn website ‘Uitvaart van uw Leven’ live. Ik vind het spannend of er voldoende aanvragen blijven binnenkomen, maar ik heb de financiële ruimte om het een jaar te proberen. Wat mij heeft geholpen, is teruggaan naar wat dicht bij mij staat en vandaaruit stappen te ondernemen. De podcast *Leef je mooiste leven* was een inspiratiebron. Eén zin is blijven hangen: ‘Ben je tevreden met wat je hebt? Houd het zo. Denk je dat je iets voor jezelf kunt verbeteren? Kom in beweging en verander je strategie.’”

Foto: Monique Westendorp

Femke van Midden

Nazorgconsulent

In 2012 begon ik als uitvaartbegeleider bij een middelgrote uitvaartorganisatie. Het regelen van

uitvaarten ging goed, maar het begeleiden van kinderen bij uitvaarten was waar ik echt blij van werd. Na de geboorte van mijn twee kinderen brak het onregelmatige werken en te weinig slaap mij op. Ik dacht dat geven van nazorg misschien bij mij zou kunnen passen, maar dit werd door een extern bedrijf gedaan. Voorzichtig heb ik

‘Als ik niet in actie kom, is er niemand die daar wat van zegt’

dit bij mijn werkgever voorgesteld, maar terugkijkend durfde ik mij niet echt uit te spreken. Er leek op dat moment geen andere passende functie voor mij te zijn en dus kreeg ik een contract aangeboden waarmee het dienstverband met wederzijds goedvinden werd beëindigd. In 2018 ging ik uit dienst en begon een eigen praktijk voor rouw- en verliesbegeleiding aan kinderen. Die stap sloot aan bij mijn opleidingsachtergrond als beeldend therapeut. Ik ontwikkelde praatplaten over dood en afscheid nemen en een lesprogramma voor het basisonderwijs. Net toen alles

klaar was, brak de pandemie uit en sloten basisscholen hun deuren. Dat mijn voormalig werkgever kort daarvoor belde en mij een baan als nazorgconsulent aanbood voor twee dagen per week, voelde als een geschenk uit de hemel dat ik met beide handen aangreep. Toch kijk ik soms met een dubbel gevoel terug. Als ik mij twee

jaar eerder krachtiger had durven uitspreken, was ik misschien in dienst gebleven. Iets dat beide partijen tijd, geld en energie had bespaard. Aan de andere kant heeft die tijd mij ook veel geleerd: vrijheid, rust en de noodzaak om mijzelf zo nu en dan bij de lurven te pakken. Als ik niet in actie kom, is er niemand die daar wat van zegt. Toch is mijn advies aan iedereen die in loondienst werkt en niet blij is met zijn of haar werk; ga in gesprek met je werkgever en spreek je uit.”